E D I T U R A S C R I P T U M ®

Goliat *trebuie* să cadă

Aprecieri pentru această carte

„*Goliat trebuie să cadă* îți va trezi dorința de a-ți vedea uriașii înfrânți și de a te bucura de tot ceea ce Dumnezeu are în plan pentru tine."

—Christine Caine – autoarea cărții *Fără rușine*

„Louie Giglio ne invită cu blândețe să ascultăm de glasul Păstorului, care «ne eliberează inimile». Această carte te va încuraja și te va inspira."

—Ravi Zacharias – autorul cărții *Mai mult decât simple păreri*

„Am avut în viața mea un uriaș de proporții, numit «frică». Dacă te lupți cu același uriaș, atunci *Goliat trebuie să cadă* este cartea pe care trebuie neapărat să o citești."

—Sadie Robertson – autoare, vorbitoare,
actriță și fondatoare Live Original

„Cred că Dumnezeu îi va elibera pe oameni de sub puterea uriașilor lor prin adevărul minunat pe care Louie Giglio ni-l împărtășește în această carte."

—Dr. Charles Stanley – pastor senior, First Baptist Church Atlanta,
președinte al In Touch Ministries

„Marii jucători au avut întotdeauna mari antrenori. Louie Giglio ne ajută să înțelegem că Dumnezeu ni L-a pus la dispoziție pe Antrenorul Suprem, care să ne ajute să-i biruim pe goliații noștri."

—Stan Smith, președinte al Stan Smith Events, fost jucător de tenis
numărul unu mondial și figura emblematică a „Stan Smith Shoe"

„Louie Giglio are talentul conectării oamenilor la mesajul Evangheliei."

—Brian Houston – pastor senior global
și fondator al Hillsong Church

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIGLIO, LOUIE
Goliat trebuie să cadă / Louie Giglio. - Oradea: Scriptum, 2018
ISBN 978-606-8712-86-4

Goliat *trebuie* să cadă

CUM SÂ CÂȘTIGI LUPTA ÎMPOTRIVA URIAȘILOR TĂI

Louie Giglio

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Goliath Must Fall
© 2017, by Louie Giglio
Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Goliat trebuie să cadă
de Louie Giglio

© 2018 Editura Scriptum®
str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din NTR - Noua Traducere în Limba Română. Celelalte citate biblice provin din traduceri ale Bibliei în limba engleză, după cum urmează: MSG - The Message, NCV - New Century Version, NLT - New Living Translation, NIV - New International Version, TLB - The Living Bible.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-86-4

Tiparul executat în U. E.

Cuprins

Mulțumiri 7
Uvertură: Uriașul tău se prăbușește 9

1. Mai mare decât uriașul tău 17
2. Mort, dar încă mortal 37
3. Frica trebuie să cadă 55
4. Respingerea trebuie să cadă 77
5. Comoditatea trebuie să cadă 99

Interludiu: Uriașul tău este mort 119

6. Mânia trebuie să cadă 123
7. Dependența trebuie să cadă 145
8. O masă întinsă în prezența dușmanilor 165
9. Combustibil pentru luptă 189

Despre autor 203

Mulțumiri

Ne numim biserica noastră Casă pentru că termenul biserică poate adesea să se refere la o clădire sau o organizație, în timp ce *Casă* reflectă ceea ce suntem cu adevărat, o familie. Când ceva se întâmplă în casa Bisericii Passion City (sau în casa ta), într-un fel sau altul, meritul îi aparține fiecăruia.

Pe scurt, nimeni nu scrie singur. Chiar și un autor solitar, izolat între munți timp de mai multe luni, s-a născut, s-a format prin cineva și s-a inspirat de undeva, din lucruri care nu-i aparțin.

Cartea *Goliat trebuie să cadă* e inspirată dintr-o serie de mesaje care au prins viață în Bisericii Passion City. Adevărurile acestei cărți au rezonat puternic în viața noastră, ajutându-ne să ne schimbăm modul de gândire, felul în care ne vedem pe noi înșine în relație cu povestea lui David și Goliat, care constituie fundalul acestei cărți.

Deși mesajele existau deja, cartea pe care o ții în mână a apărut prin îndemânarea și talentul prietenului meu Marcus Brotherton, un autor consacrat și premiat, cu o inimă pentru Cristos și Biserica Lui. Marcus a corectat transcrierile mesajelor originale și a adăugat note luate din îndelungatele noastre conversații, pentru a aranja cadrul inițial al cărții. Contribuția sa de-a lungul întregii lucrări nu a fost

doar una plină de înțelepciune, ci și utilă, făcând ca proiectul acesta să dobândească acea calitate pe care o are.

A scrie o carte în timp ce îți trăiești și viața implică un proces care revendică niște colaborări incredibile. Am fost cu deosebire binecuvântat cu cea mai bună parteneră pe care și-ar putea-o imagina cineva – soția mea Shelley, iubirea vieții mele. Credința, inteligența, discernământul, inima slujitoare și devotamentul ei se reflectă pe fiecare pagină. Ea mă încurajează întotdeauna și îmi dăruiește orele necesare pentru a crea o lucrare de genul acesta, oferindu-mi cele mai bune sugestii – din categoria celor oneste. Sunt mult mai bun din cauza ei. Același lucru îl pot spune și despre această carte.

Kevin Marks, prietenul meu și directorul editurii Passion Publishing, a dirijat această călătorie cu o înțelepciune și răbdare excepționale. Puține proiecte literare se încheie la termen, iar cartea aceasta nu face nici ea excepție. Totuși, Kevin ne-a ținut orientați în direcția cea bună și a făcut posibilă sosirea noastră la destinația pe care noi o considerăm utilă tuturor celor care citesc *Goliat trebuie să cadă*. Colega lui de echipă, Alissa Roberts, răspunde de toate documentele de parcă ar fi ale ei, ajutând lumea să descopere aceste cuvinte și adevăruri lăuntrice și să se conecteze la ele.

Echipa de la W Publishing Group, condusă de Matt Baugher, ne-a fost un partener de excepție.

Echipa mea de acasă este remarcabilă sub orice aspect. Sue Graddy, Anna Butel și Christina Schubert au contribuit la înaintarea lucrurilor în direcția corectă și au cheltuit din energia și pasiunea lor pentru a face ca *Goliat trebuie să cadă* să devină o realitate. Meghan Brim s-a achitat minunat de sarcina ei de a concepe coperta și dispunerea textului, în pagină, profitând de ajutorul și contribuția incomparabilului Leighton Ching.

Dacă uriașii noștri cad, lucrul acesta I se datorează lui Isus. El este ucigașul de uriași. Eroul acestei istorisiri (al istorisirii noastre) nu este un tânăr băiat cu prăștie, ci un Salvator îmbrăcat în trup de om care a murit pentru a pune capăt oricărui lucru care a încercat să ne răpească viața. Nădăjduim ca în aceste pagini El să fie văzut, apreciat și adorat.

Te iubesc, Isuse.

UVERTURĂ

Uriașul tău *se* prăbușește

Regele își plecă privirea, ieși încet din cortul său și privi în direcția colinei ce se profila la marginea taberei sale. Micul dejun nu-i căzuse bine la stomac. De-a lungul văii se auzea zăngănitul vaselor de gătit, în timp ce oamenii aprindeau focurile, mestecând pâine și brânză. Nu va dura mult până când glasul provocatorului avea să se audă din nou. Regele oftă adânc.

— Câte zile au trecut deja? îl întrebă pe aghiotant.

— Patruzeci, Majestate, veni răspunsul.

Mai mulți oșteni stăteau de pază în cerc în jurul cortului regal. Aghiotantul n-ar fi trebuit să se ostenească să răspundă, doar că viața lui depindea de acuratețea răspunsului pe care i-l dădea regelui. Amândoi – și regele, și aghiotantul său – știau că regele Saul era mult prea conștient de numărul acelor zile.

— Îl vezi venind? a întrebat regele.

Aghiotantul își miji ochii, cu mâna streașină la ochi și dădu din cap.

— Exact la timp, Majestate.

Regele mormăi ceva, ascunzându-se în roba lui, după care rămase cufundat în tăcere. Umerii îi căzură.

— VOI! se auziră ca un bubuit de-a latul văii, de ce nu vă aliniați de luptă astăzi... sau sunteți prea fricoși?

Toți soldații din tabăra lui Israel s-au întors să-l privească, mulți tremurând. Șicana nu era nouă, însă niciun soldat nu trecea la acțiune. Nu primiseră niciun fel de poruncă. Nu primiseră ordin de luptă. Nu existau voluntari. Nu-și puteau dezlipi ochii de cel care stătea în fața lor, deși îl urau, însă niciunul dintre ei nu era destul de viteaz ca să încerce să-l oprească.

Provocatorul era o brută de om. Păros, urât și murdar. Plin de cicatrici și călit în zeci și zeci de bătălii anterioare. O cămașă masivă de zale îi acoperea trupul. Apărătoarea de aramă îi acopereau picioarele. O suliță de aramă îi atârna pe spate. Vrăjmașul a apucat o lance mai groasă decât tija unui țesător, rânjind în așteptarea luptei; scutierul stătea înaintea lui. Cu atâta armură în dotare, fără îndoială că arcașii nu ar fi reușit să străpungă apărarea brutei. Și pentru că în spatele lui se afla o armată întreagă, luptătorii cu sabia nu ar fi reușit să-l ia cu asalt. Sulițașii și cei aflați în carele de luptă nu ar fi reușit să se apropie prea mult înainte de a fi fost spulberați cu totul. Gigantul era impenetrabil, de neînvins; și nimeni nu știa mai bine lucrul acesta decât uriașul însuși.

— Hei, mucoșilor! a zbierat uriașul. Nu sunt eu filistean și nu sunteți voi slujitorii regelui Saul? Haideți să dăm piept, ca niște bărbați! Așa cum v-am propus ieri. Alegeți un om. Vom alege și noi unul. Cei doi se vor lupta. Cine câștigă lupta, câștigă războiul. Eu voi fi omul din partea armatei noastre. Voi pe cine veți trimite?

Uriașul a râs cu poftă apoi. Știa deja răspunsul. Nimeni nu avea să i se împotrivească. Din tabăra filisteană se auzeau batjocuri și huiduieli.

Aghiotantul s-a uitat în direcția lui Saul.

— Majestate, aveți vreun răspuns pentru Goliat *astăzi*? a întrebat el, accentuând ușor ultimul cuvânt.

Regele l-a ignorat. Nu, nu avea nici *astăzi* răspuns la această întrebare. Nu avusese nici ieri, nici alaltăieri și nici în celelalte zile. Aghiotantul știa prea bine lucrul acesta. Nu existase niciun răspuns toată săptămâna, nici în săptămâna precedentă și nici în urmă cu aproape șase săptămâni, când a început toată această tărășenie. Nu exista nicio reacție, pentru că nimeni din oștirea lui Israel nu-l putea birui pe uriașul acesta, și toți cei din tabără erau conștienți de lucrul acesta. Regele Saul însuși o știa cel

mai bine dintre toți, întrucât el era cel mai înalt, mai puternic și mai experimentat luptător din întreaga armată israeliană.

— Să înțeleg că răspunsul e *nu!* a zbierat Goliat, sau tot ce aud este doar ciripitul păsărilor?

A scuipat pe pământ și a adăugat:

— Sunteți niște netrebnici! Fără nicio excepție. Niște slăbănogi și niște prăpădiți, la fel ca Dumnezeul vostru. Vă disprețuiesc pe voi și pe Dumnezeul vostru. Ne vedem și mâine, nătărăilor, și tot așa, până veți fi în stare să luptați ca niște bărbați.

După ce a terminat, Goliat și scutierul său au făcut stânga-împrejur și s-au întors în tabăra lor.

Regele Saul s-a uitat lung cu coada ochiului la aghiotantul său. Știa deja răspunsul la întrebarea pe care urma să o pună:

— I-ai întrebat pe toți cei mai puternici luptători, nu-i așa? La cât a ajuns recompensa?

— O adevărată comoară, a îngânat aghiotantul.

Regele și ajutorul său verificau în fiecare zi aceeași listă.

— Ar mai fi ceva?

— Scutirea de taxe pentru familia soldatului.

— Exact. Oare nu am uitat ceva?

Aghiotantul și-a dres glasul.

— Fiica voastră de soție, Majestate. Toți soldații știu deja că ea face parte din înțelegere.

Regele a oftat din nou. A privit în jos și a zis:

— Foarte bine; continuați.

S-a întors și s-a strecurat înapoi în cortul său.

Încă o zi în care a fost înfrânt.

Descoperirea titlului potrivit

Mulți dintre noi se află în fiecare zi în aceeași situație; deși nu ne luptăm cu niște uriași din lumea materială, ne confruntăm în schimb cu provocări sau probleme insurmontabile care fac ravagii în viața

noastră. Probabil cu frica. Poate cu o dependență. Sau cu mânia. Poate cu sentimentul respingerii, o stare care influențează atâtea domenii ale vieții. Poate că este vorba despre uriașul meschin al mulțumirii de sine.

Te-ai simțit vreodată așa cum s-au simțit regele Saul și armata israeliană? Ai avut în viața ta un uriaș care să stea înaintea ta ironizându-te, hărțuindu-te, insultându-te? Zi de zi, acest uriaș îți răpește puterea. Ai încercat tot felul de metode ca să pui capăt batjocurii lui, dar te vezi imobilizat. Reținut. Oprit sau încetinit din dezvoltarea ta sănătoasă. Îți dai seama că nu trăiești viața pe care ai vrea să o trăiești. Dacă te regăsești în aceste cuvinte, atunci această carte ți se adresează.

Primul nostru răspuns rapid ar fi „nu".

„În viața mea nu există niciun Goliat. Merg pe drumul meu și-mi văd de treabă. Îmi trăiesc viața."

O parte din tine însă spune altceva. Ai luat în mână această carte tocmai pentru că există un uriaș care te privește de sus și vrei să afli cum îl poți înfrânge. E foarte posibil ca fiecare dintre noi să avem câte un lucru care pândește din apropiere și ne fură bucuria; un obicei, o amintire sau un mod de gândire cu care ne-am obișnuit.

Nu trebuie să fie neapărat alcoolismul sau anorexia ori depresia. Uriașii sunt de multe feluri, unii mai subtili și alții mai bădărani. Vestea bună este însă că planul lui Dumnezeu este ca tu să trăiești ferit de *orice* lucru care să te demoralizeze în viața de zi cu zi. Acești uriași te rănesc pe tine și Îi răpesc lui Dumnezeu slava pe care ar trebui să o aibă în viața ta. Dumnezeu vrea să trăiești liber. El vrea ca uriașii tăi să cadă. El vrea să trăiești fără lanțurile ce te leagă, eliberat de credințe care te îngrădesc. Și lucrul acesta este posibil!

Indiferent de câte ori te-ai zbătut înainte sau cât de sonoră este vocea care-ți spune că nu vei fi niciodată altfel decât ești acum, Dumnezeu îți comunică astăzi altceva: *Poți trăi liber*.

Paginile care urmează nu sunt rodul unui optimism de tip „pară mălăiață". Ceea ce ți se prezintă aici este o cale verificată în timp spre un mod de viață cu totul diferit. Știu lucrul acesta pentru că

și eu am fost la fel ca tine. M-am confruntat și eu cu uriașii mei și am văzut puterea și tăria lui Dumnezeu care au depășit cu mult cele mai susținute eforturi ale mele. În capitolele care urmează, îți voi împărtăși din experiența mea pe fondul istorisirii biblice despre David și Goliat. În această istorisire, vei descoperi unelte necesare și obiceiuri noi, alte perspective și o nouă modalitate de a păși în viață. Planul eliberării este realizabil și direct. Te invită la succes, însă trebuie să înțelegi că nu este suficientă doar simpla dorință ca uriașul tău să cadă într-o bună zi. Nu. E vorba de un *mandat*.

Goliat *trebuie* să cadă.

Evident, acesta este titlul cărții și fiecare cuvânt a fost ales în mod deliberat. Am cugetat îndelung la titlul acesta și l-am ales în mod intenționat pentru că subliniază o idee divină importantă pentru tine și pentru mine. Prin idee divină înțeleg un principiu teologic fundamental. Însă nu te lăsa furat de termenul *teologic*. Gândește-te la el ca la structura de bază a casei tale. Anumite grinzi sau scânduri sunt mai groase ca altele și suportă mai multă greutate. Aici este vorba despre o grindă uriașă pe care se sprijină gândurile lui Dumnezeu privitoare la viața ta și la reputația Lui pe pământ. Premisa este aceea că, în ce privește viața ta și viața mea, dorința lui Isus este ca noi să avem viață din belșug. În consecință, Isus va fi slăvit în viața noastră, întrucât El este Furnizorul celor mai bune lucruri.

Dacă totul merge după voia lui Dumnezeu, noi vom trăi liberi, iar El va obține gloria unui ucigaș de uriași.

Am avut în minte și ideea de a intitula altfel această carte, pentru că o mare parte din tema de bază pe care o vom aborda aici este aceea că Goliat a căzut *deja*; la timpul trecut. La fel stau lucrurile cu toți uriașii noștri. Lucrarea reală a fost înfăptuită deja de Cristos; Isus i-a doborât deja pe toți dușmanii cu care ne confruntăm în viața noastră. Așadar, ne-am gândit că probabil titlul al trebui să fie *Goliat a căzut*.

Altcineva ne-a sugerat titlul *Goliat va cădea*. O nădejde pentru viitor, pentru că, deși Cristos a făcut deja lucrarea propriu-zisă, ne mai rămâne și nouă ceva de făcut. Un astfel de titlu este plin

de nădejde și de credință, cu deschidere spre viitor. Un lucru bun urmează să se întâmple.

Am rămas însă la ideea că cel mai clar titlu este cel care include un mandat.

Goliat trebuie să cadă

Acesta este un titlu care înmagazinează energie și care arată că: „Există un uriaș în viața mea care se ridică împotriva mea, dar care urmează să cadă. Acum, astăzi. Nu peste zece sau douăzeci de ani, ci în prezentul imediat. De fapt, uriașul meu a fost deja biruit din pricina lucrării lui Cristos și urmează să cadă, pentru că voi aplica lucrarea lui Cristos la viața mea. Acest uriaș trebuie să cadă și va cădea și a căzut deja. El nu trebuie să mai vorbească împotriva mea, pentru că Dumnezeu vrea ca eu să trăiesc liber. Dumnezeu vrea să aibă gloria de a fi Eliberatorul vieții mele. Uriașul acesta nu mă va mai hărțui niciodată. Dumnezeu Se va arăta drept Campionul vieții mele. Iată de ce Goliat *trebuie* să cadă."

Da, avem și noi o responsabilitate în procesul acesta. Trebuie să ne aplecăm împreună spre Isus, prin credință și acțiune. Nu este vorba despre o acțiune firavă, ci despre una plină de har, viguroasă și chiar extremă. Dacă în mintea ta o voce îți spune: *Nu. Uriașul tău te va batjocori întotdeauna. Nu vei reuși. Vei trăi mereu cu lucrurile astea, așa cum sunt ele. Viața nu ți se va schimba niciodată în bine*, atunci aș vrea să știi că glasul acela nu este glasul lui Isus. Și glasul acela poate să fie – și va fi – redus la tăcere!

Isus a venit pe acest pământ să realizeze o lucrare minunată. A acceptat iadul pentru noi pe cruce, pentru ca astfel relația noastră cu Dumnezeu să poată fi refăcută. Isus S-a ridicat din mormânt pentru ca noi să scăpăm de perspectiva unei vieți condamnate și să putem umbla în aceeași putere care L-a readus pe El la viață.

Nu mai trebuie să trăiești în compania unui uriaș batjocoritor și debilitant. Uriașul tău va cădea. De fapt, uriașul tău *trebuie* să cadă. Isus va face lucrul acesta pentru tine, iar în paginile care urmează, îți voi arăta cum se va realiza asta. Invitația mea este să te sprijini pe lucrarea lui Cristos și să activezi toate lucrurile pe care le-a făcut pentru tine.

Ești mai aproape decât crezi de o viață nediminuată; de o viață a libertății adevărate, o viață care să răspândească pe deplin slava lui Dumnezeu.

—Louie Giglio

CAPITOLUL 1

Mai mare decât uriașul tău

De curând, o femeie a fost sfâșiată de tigrul ei *de companie*. Acest tragic eveniment m-a întristat, dar m-am gândit, de asemenea, că majoritatea oamenilor sănătoși la minte, atunci când au citit această știre, s-au întrebat: *De ce ar* ține *cineva un tigru ca animal de companie?* (Vă rog să nu vă supărați dacă aveți un bengalez în curte.)

Tigrii sunt carnivori! În sălbăticie, supraviețuiesc pentru că vânează și își ucid prada; iar un tigru va rămâne întotdeauna un tigru. Așadar, de ce ar dori cineva să ispitească natura, ținând ca animal de companie un astfel de ucigaș înnăscut?

Iată ce cred eu că s-a întâmplat. Când femeia aceasta s-a întâlnit pentru prima dată cu tigrul respectiv, acesta era drăguț și pufos. Puiul cu blăniță pufoasă era mic și jucăuș. Distractiv și afectuos. Pun rămășag că, atunci când ea l-a luat în brațe, el a tors de plăcere. Între ei s-a format o legătură. Ea i-a dat un nume; probabil Mușii sau Bubu ori Vărgățel sau Elwood. L-a luat acasă cu ea și i-a făcut un culcuș cald, unde să doarmă, și i-a pregătit un loc sigur, unde să se joace. Totul a decurs minunat, zi după zi după zi.

Până când.

Elwood.

A crescut.

Atunci, jucăușul animal de companie s-a transformat în ceea ce era de fapt și și-a arătat adevărata lui față. Nu mai era un cățeluș pufos; devenise un ucigaș sălbatic. Tigrul a atacat, iar rezultatele au fost sfâșietoare.

Lucrurile stau tot cam așa și în cazul uriașilor noștri – obiceiurile, comportamentele, credințele greșite, aceleași căi cotite pe care le acceptăm în viața noastră. Aceste „animale de companie" au fost la început niște pui drăguți și dolofani. Nu ni se părea că ne vor aduce vreo pagubă. Dimpotrivă, ne aduceau mângâiere, liniște. Ne-am legat de acești companioni și le-am oferit un loc călduț, ca să rămână în mintea, inima și comportamentul nostru.

Dar aceste animale de companie au crescut. Acum își arată adevărata lor față, când nu mai seamănă deloc cu niște animale de companie. Ele au devenit acum niște ucigași sălbatici, niște uriași cu o înălțime de trei metri care ne sfâșie și ne desfigurează.

Căutăm cu disperare să scăpăm de ele.

Dar cum?

Uriașul meu de companie

Când Goliat s-a născut, el nu era înalt de trei metri; și orice lucru care te ține rob acum nu s-a ivit, probabil, din senin, amenințând că te va sfărâma în bucăți. Cred că a fost ceva plăcut la început, care a satisfăcut o nevoie pe care o aveai adânc în interiorul tău. *Ucigașul* tău s-a deghizat într-un prieten fără de care nu mai puteai să trăiești. Dar într-o zi pe care nu tu ai ales-o, mănușile au fost lepădate și uriașul ți-a călcat pe grumaz, sufocându-te cu întreaga lui greutate.

Am relatat povestea unui astfel de uriaș care a existat în viața mea în alte discuții și scrieri și nu am ascuns faptul că am ajuns într-un moment de răscruce, în care am căzut în groapa neagră și adâncă a

depresiei și anxietății. Dacă vreo astfel de dihanie îți face viața amară, înțeleg ce înseamnă lucrul acesta. Pentru o anumită perioadă de timp, numele ei a fost „probleme de anxietate", un termen generic minunat și acceptat, în general, de către oameni. Dar după o vreme am reușit să identific cu mai multă precizie uriașii care mă aruncau în prăpastia respectivă. Pentru mine, înțelegerea faptului că anxietatea nu era *un lucru*, ci simptomul unor *lucruri* a însemnat foarte mult pentru confruntarea dintre mine și dușmanii gloriei lui Dumnezeu din viața mea.

Pe scurt, am suferit o cădere nervoasă. Lucrul acesta era evident pentru toți cei din jur, iar pentru mine constituie o realitate nenegociabilă. Venise ziua în care tigrișorul a crescut. M-a privit țintă, iar consecințele au fost dezastruoase, aproape mortale. Mai important este însă să înțelegem *de ce*. Am reușit să înțeleg că, de obicei, nu este vorba de efectul unui singur lucru sau al unui singur moment, ci de o combinație dintre mai mulți factori care se infectează în timp și care încep să putrezească dinspre interior spre exterior, până când ne descompunem.

Așadar, ce m-a împins pe mine în groapa anxietății și a depresiei? Tendințe genetice? Fără îndoială. Graba și zdroaba unui motor turat la maximum pentru o perioadă de timp prea lungă? Desigur. Îngrijorarea? Corect. Privind însă în urmă, descopăr urmele a doi dintre goliații mei: dorința de a-i controla pe alții și dorința de a fi apreciat. Am tendința de a schimba orice mediu în care mă aflu. Vreau să îmbunătățesc lucrurile. Văd care este situația, dar visez la ceea ce ar putea fi. Acesta este modul meu de gândire când conduc prin oraș, când aștept la semafor, când iau masa la restaurant, când mă plimb prin cartierele rău famate din Haiti, când aștept să treacă timpul între două zboruri în aeroport, când aștept la spital. Pretutindeni și în orice vreme. Mă gândesc mereu cum să provoc schimbări; emit viziuni și mobilizez oameni pentru îndeplinirea unui scop comun.

A fi vârful de lance al schimbării poate fi un lucru bun, însă îi face loc și puiului care este dorința de a-i controla pe alții. Unii dintre voi știu la ce mă refer. Încerci să controlezi tot ceea ce li se poate întâmpla copiilor tăi. Transpiri din cauza bursei de valori. Ții cont de orice convorbire care are loc între membrii echipei tale, căutând să te asiguri

că fiecare gândește așa cum trebuie și că ajunge la concluzia corectă. Și, așa cum mi se întâmplă și mie, te trezești uitându-te la tavan când de fapt ar trebui să dormi, gândindu-te care metodă ar fi cea mai potrivită pentru a se ajunge la rezultatul pe care tu îl consideri corect.

Dorința de a îndrepta lucrurile spre rezultate majore este nobilă, dar încercarea de a ține lumea sub control este un dezastru. În timp, acești oameni obsedați de control cedează sub greutatea descoperirii că niciunul dintre noi nu deține controlul.

Mai există apoi și uriașul dorinței de a fi apreciat. Pune împreună nevoia mea de a ține lucrurile sub control cu dorința de a fi apreciat din spatele ei și vei crea furtuna secolului. Lucrul acesta s-a întâmplat mai ales în perioada de la început, când fondam biserica pe care acum o păstoresc. Înainte de a fonda Passion City Church, munca de vorbitor și lucrător bisericesc a fost, desigur, provocatoare. Am organizat evenimente pe stadioane, în țări de pe întreg pământul, și am pus bazele unui studio de înregistrări pentru a duce muzica la toate bisericile din lume. Vorbeam pe ici, pe colo și pe dincolo. Dacă oamenii nu mă doreau undeva, exista imediat după colț o altă posibilitate: o altă conferință, un alt grup de oameni, un alt proiect de lansat.

Când plantezi o biserică însă, trebuie să faci rădăcini împreună cu același trib, iar când conduci oameni săptămână după săptămână, descoperi curând că nu le poți face tuturor pe plac. Din nefericire, eu credeam că-i pot face fericiți pe toți (acum vorbește *dorința de control*) și aveam cu adevărat nevoie de lucrul acesta mai mult decât aș vrea să recunosc. În zilele existenței noastre embrionare, soția mea Shelley și cu mine am primit un e-mail de la un prieten, care ne-a sfărâmat orice nădejde că plantarea unei biserici ar putea fi un lucru ușor sau că bunele noastre intenții vor fi întotdeauna răsplătite. Când uriașul dorinței de control s-a întâlnit și s-a căsătorit cu uriașul respingerii, m-au luat la bătaie pe rând, mi-au legat mâinile și m-au aruncat peste buza prăpastiei. Nu era vina nimănui, ci doar a mea. Unele probleme de caracter care altădată erau mai mici și puteau fi stăpânite au crescut acum și au devenit mai înalte decât mine; mă batjocoreau și Îl sfidau pe Dumnezeul meu.

Eram o persoană obsedată de control care aflase că nu mai putea controla pe nimeni. Eram un vânător de aprecieri care a descoperit că